

5. Уваркіна О.В. Віртуалізація особистості викладача в реаліях сьогодення. *Актуальні питання лінгвістики, професійної лінгводидактики, психології і педагогіки вищої школи*: зб. ст. V міжнар. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 19-20 листопада 2020 р.). Полтава, 2020. С. 382-386.
6. Чайка І.Ю. Феномен інформаційної єдності: соціально-філософський аналіз: монографія. Запоріжжя : КСК-Альянс, 2013. 330 с.

УДК 371.132

Самойленко Т.О., Нетребчук Л.М.

Одеський національний медичний університет

ПЕДАГОГІЧНА КУЛЬТУРА У ВНЗ ОСВІТИ

Проаналізовано нові вимоги до підвищення якості навчання, які будуть не лише забезпечувати передачу набутого комплексного досвіду від одного покоління іншому, але й створювати умови для максимального розвитку особистості майбутнього спеціаліста, здатного самостійно здобувати знання.

«Культура» має латинське походження: означає «обробка землі». Проте має і друге значення – «культивування духу». Якщо античні філософи дотримувалися заповіді «Пізнай самого себе», то філософи Ренесансу обрали іншу – «Твори самого себе», вважаючи, що людина сама творить свою долю, живе за власним розумом, тобто духовна культура є процесом удосконалення самої людини. Педагогічна культура розуміється як система цінностей – регуляторів педагогічної діяльності; передумова, мета, засіб, інструмент педагогічної діяльності, рівень самореалізації в ній; концентроване вираження особистості педагога [3, с.68].

Сьогодні система освіти вимагає підвищення якості навчання, щоб не лише забезпечувати передачу набутого комплексного досвіду від одного покоління іншому, необхідного для подальшого прогресу суспільства, але й створювати умови для максимального розвитку особистості майбутнього фахівця, здатного самостійно здобувати знання протягом усього життя. У вирішенні цього завдання першочергова роль належить викладачеві. Педагогічна культура виникає під впливом педагогічної діяльності і є необхідною умовою її здійснення. Вона показує ступінь удосконаленості в оволодінні педагогічною майстерністю, рівень розвитку особистості людини як педагога. Через педагогічну культуру викладача відзеркалюються його професійні цілі, мотиви, знання, уміння, якості, здібності, ставлення, тобто педагогічна культура є феноменом вияву викладачем власного «я» у професійно – педагогічній діяльності [1, с.24].

Оволодіння педагогікою і психологією ділового спілкування – одна із сучасних умов успішної освітньої діяльності. Важливо формувати у викладачів прагнення вирішувати виховні завдання. В цьому проявляється гуманізм педагога, його доброзичливе ставлення до студентів. Основу освітньої діяльності викладача повинні складати різнобічне формування і розвиток майбутнього фахівця, його професійних здібностей та інтересів.

Професіоналізм педагога багато в чому залежить від рівня майстерності. Для студента особливе значення має не стільки зміст того, що викладається, скільки морально – духовне багатство педагога, тому що крізь призму цього багатства студенти бачать і сприймають все інше. Варто зазначити, що викладач навчального закладу повинен бути не тільки вмілим педагогом, а й гарним наставником, який зможе навчити сумлінно ставитися до майбутньої професії. Широкий кругозір, ерудиція та інтелігентність мають бути неодмінними рисами

кожного педагога. Тільки жвавий інтерес викладача до проблем своєї науки здатен розкрити силу знань перед тими, хто навчається. Викладач, на відміну від інших спеціалістів, мусить тримати в пам'яті багато інформації, не завжди може покладатися на друковані джерела. Щоб задовольнити численні питання студентів, викладач повинен постійно стежити за новими тенденціями, ідеями, методиками, розробками і дбати про використання наявних знань у навчально – виховних цілях. Майстерність педагога – це здатність мислити широко, вивчати і розуміти явища в їх взаємозв'язку, поєднувати науковий пошук з активним гуманізмом, уважне ставлення до особистості студента, прагнення не лише навчити, але й підвищити загальноосвітню культуру майбутніх фахівців.

Перспективним завданням сучасного викладача є інформаційна та комп'ютерна грамотність, тому що вузівські умови вносять корективи в теорію і практику освітньої діяльності, підвищують вимоги до викладацького складу. Важливими рисами викладача високої педагогічної культури стають його творча активність, педагогічна індивідуальність, вміння в складних освітніх ситуаціях знаходити раціональні рішення і алгоритми [2, с.73].

Час вимагає змін в різних галузях науково – технічного прогресу, але вимога до професіоналізму, компетентності викладача залишається незмінною. Щоденна педагогічна практика свідчить, що суттєвих результатів досягають ті викладачі, які мають високу педагогічну культуру. Тому педагогічну культуру слід постійно розвивати. Вона повинна бути фундаментом діяльності викладача і забезпечувати як удосконалення навчально – виховного процесу, так і самовдосконалення кожного члена педагогічного колективу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вітвицька С.С. Основи педагогіки вищої школи/Навчальний посібник для вузів/Київ, 2003 – 314 с.
2. Солдатенко М. Самоосвіта педагога як засіб розвитку його педагогічної майстерності/М. Солдатенко – Глухів: РВВ ГДПУ, 2009 – 103 с.
3. Щербань П. Сутність педагогічної культури//Вища школа України. -2004. - №3 – с.67-71

УДК 378:61(063)(477)

Світлична Є. І., Савіна В. В.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОПТИМІЗАЦІЇ КУРСУ ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ У ВИЩИХ ФАРМАЦЕВТИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Постановка проблеми: Питання підвищення ефективності практичної підготовки майбутніх спеціалістів фармацевтичної галузі набуває особливої актуальності у зв'язку зі швидким розвитком наукових досліджень та фармацевтичного виробництва, а також послідовного курсу на інтеграцію України до ЄС. Професійна мовна підготовка фахівців медичного та фармацевтичного профілю базується на вивченні курсу латинської мови з основами медичної та фармацевтичної термінології, який на тлі зазначених вище процесів потребує суттєвої корекції та адаптації у змістовому наповненні до чинних міжнародних стандартів. Крім того зазначимо, що незважаючи на активізацію останнім часом уваги науковців до проблем методики навчання у вищій школі та педагогічних аспектів професійної підготовки, зокрема медиків та фармацевтів, сьогодні в Україні бракує досліджень, де ґрунтовно аналізувалась би міжнародна та